

לעשרה טבחים התחוויגים, (ג) *אם הפטל משבע *בעזנין (ד) שבח עליון*, אסור לגזולו אצלו, ובדי של יעדמו בבזין והובכה על הפטל, ואמ אנו משבען*, כל זמן (טו) שלא הגיע לאירוע* (טו) גזולו אצלו:

שנוג דיני זיון בראשות הרבנים, וכן ג' סעיפים:

א שני בתיים בשני צדי רשות-הרבאים והם של אדים אחד או של שנים (א) וערכו, אם שניהם (ב) שווים (ג) מPAIR לזרק (ד) מזע זיה, יזעם אך (ר) בפומ' מהברכו (ג) אסור לזרק מזע זיה, אלא-אם-זון הם כל-כך וביוצאים בהםים שאמ' ילו' ישברו. בפמ' דברים אמרו'ם, ברשות-הרבאים עוכרת ביה'ם, אבל אם היה'ה (ח) ברמליה' עוכרת ביה'ם מPAIR (ו) בכל גונא: **ב** ג'ין, דהינו דה הבולט מן המפתל (ו) ורשות-הרבאים, (ח) למלחה

פָּאָר הַיְטֵב

(6) מעה לאלה. וזהו לאשכח כי "הרי פהה" ליה" זכר קומץ טו, אבל
 ?פְּנַחֲה מִ אָסָר, רַקְבָּם: (3) אָסָר לדקך. ממש גונת דלאך מגדיר
 גונפל ואות לאותני. ואעג דבשיך תוב ר' מאיר בקרוב תוב אין אסאר בכל
 הפללים, שאני הקא ששהוא מגבוה לטעון או לתפרק ואידיך לאפן גדי;
 משאכ' החט שעה מיר, ט' :

באור הלכה

שער הצעיר

(ס) פגאראברם ושי"א: (ט) פגא: (ט)adam מבחן על-גביה זו כל-שהונא, כליל עלהמא מקרי הנקה ולא בעינין בוה מקום ד', קדאייא גאנדרם (ויל) פגאראברם (ט) אבוקהעוזר וביתמאיד ענערשרלום, ובלשפן לדעת תערן"א דמקל בענעל לברומלען על האיזן, מה אווזא ראיית פגאראברם: (ט) פגאראברם וש"א: (ט) פגא אבורה להלה: (ט) פגא: (ט) אבוקהעוזר ושי"א. והנה אפליה ובה ונעה לפאקטון כהה, אקל קאנט עס פאגאראברם, שאן מכח (ט) קאנט פאגא. וען פגאוד להלה: (ט)

האחים: (7) גָּמְרָא : (8) בֵּית־יַוְסֵף :

שנד דיני בור ואשפּה ברשות הרופים, ובו ב' סעיפים:

א כבוד ברשותה הרכבים (א) וחוליאן סביבו, (ב) אם (ה) עומדר (ג) בתוך ארבעה טבחים לרשות-הHIGH, מפר

בָּאָר הַיְטָב

(ג) וואסריין. אפללו אין בחתון ד', מ"א: (ד) אסרו. דוקא כלים (ה) עומדים. וקונה המקומות הפניו שבי' הבור לפול'

משנה ברוּרָה

מפניו, והוא בכל חורי רשות-היקיר וכרכשות-היקיר דמי, אלא אפלואם היה החלון פגלו מפנו הרבה. (א) אף-על-פי-כן מפ' להשמיש על היזי, לכל שוואו על מעלה משורה חשבין לה פקומות פטור. ומשמעותו מסתימת המחבר דאם היה קיזי למלחה מעשרה, אפלואם היה מלון הבית פתוח לו בתווך שלשה אפלואם היה אסרו להשמיש על היזי, והעתם, דיין שהוא בתוו עשרה, נום גם לבני רשות-היקרים להשמיש על היזי, ולא קרי בכל חורי רשות-היקיר כי אם בכל ברמלה, ואסרו להשמיש עליו אפלואם עלייו ולטול מפניו, בין מרותת-היקרים ובין מתוק מהלון: (ט) ויש בו ארבעה על ארבעה. לפ' מה שפסק המחבר בסעיף ג' דכללים שאניהם נשכרים אסרו שפָא יפלו ואתי לאתני מרותת-הרבים, ועל-ברוחה נא מורי בכלים שישבשו על ידי נזילמן, ואפלואם אין בהיזי ארבעה על ארבעה על ארבעה, שעציו שיפלו (ט) ואיסרבן אפלואם אין בהיזי ארבעה על ארבעה, שעציו שיפלו מפניו, גם-כן מפ' להשמיש עליו? (ט) ויש לנו בדתקן, דנקט ארבעה על ארבעה ממשום דמסים זיהולון פתוח לוי, באן בכזין אסראק ובין גאר. לפ' מה שפסק המחבר מתחלה, שם ביזיא לא-אייר אפלואם אין ארבעה על ארבעה גוינו מפ' רשות להשמיש עליו: (ט) והם של ובורו^ט. אבל של אשל אש א-addr שרי, בין שום של רשות א-addr, ואם ערבי-addr, אפלואם של שני אגסים שבי [פמ' ג]: (א) אסרו להשמיש. דוגא בכלים שששברנו (ט) בתוו היפות, אקל אלם שבון אין-המשמות על-גביה היזי, מפ' לטולטל מזין לה-ברבו^ט: (ט) זה על זה. וואה לומא, בין קעלין ובין פתקחותן, ומולבוש צוין בכל בילין, בין יוכחת ברוביק^ט אשה בא-ביבות-ו-רבקות: (יד) שחקן רשות ל-עצמו. ומפני-א אסרו להשמיש גם ביזי הפתחותן, שאסורים זה על זה, ובכ"ל. ולודעת ללבוש פעל, הכא בודאי מפ' בפתחותן: ג (ט) כל זיז כבו. בינו בין שוואו רחוב ורבקה תופס, ובכ"ל בימי שמה בעית י. אבל מפ' להשמיש עליו ברכה החולון. אבל למטה מעשרה הוי במאזיא משרות-היקיר בבלדים:

א (א) ורחליא. פינן, קראען סכיבוטה הבור נומן סכיביטו? נקיין קמפני הויה: (ב) אם עומד. הינט האbor (ג) עצקה: (ג) בתרוך

שער הצעון

- (1) מפקנתן הגד' א' בסוף השם סעיף זו על-פי שיטת גראם'ס ור' ווּחוֹפָת וְרוֹשָׁבָא, אך בשים שם שם בשלוחן יזרוך סעיף זו;
- (2) גם ה' היא במקצתה הגד' א' בסוף השם סעיף זו, והוא אויל לישיטו בסימן שמה ענין, אך גם שם שמש מצדך דלא בקאנ-אַגָּרֶבָּדָם דכְּבִיאָה לה חווינִי הקפלישן לרשותה תקיחתייר אפלול למילה משערת קיוֹר רשותה-תקייד, ענין שם, וזה השם שהעתקה ר' ר' ה' גם נאלה ופה מצדך בון קושט הנעלאת צבי, ענין שם, וכן כתובות ח'דים: א' אלו ליפי מה שנקראת השם בפירושם פגנין ה' דיש ביש' פכרי גראם', אַרְעָלָעֵל' כענינו מוסיכים דודבה לאורה, ען אַבְּקָרְעָדָר מוסיכים דבשם קידודים בסימן;
- (3) מפואר גראם': (ו') גם ה' מפואר ענין שם. וק' שה, דילא גראם' א' לא' ליפי שיטה קומְבָּס' ס' דילא, דילא דילא דילא קלו' או קלו' כמו שכתב בעצמו, ולגרומ'ם' פאלו ביש' ד' עיל 'אן אַזְרִיךְ שִׁיחָה תְּלִין' שתהו ול, וכן שכתב בעצמו בסופו השם בז' ענין שם, א' אַזְרִיךְ שִׁיחָה תְּלִין' כלה תלון לפניו;
- (4) קאנ-אַגָּרֶבָּדָם: (ו') כן פרש ר' ווּחוֹפָת על מה הדယר בקאנ-אַגָּרֶבָּדָם בחור לטלוני': (ה') אכן הבור רוחך ד' פסחים מן הפלל קלו' ששהוליא א' מפסקת השערו;

לפעמים יהה אמור, כגון בסחלה לאינה בז' טפחם בן הארץ, דיברי ליפי קראע והו רשות-תקיידים'. פרמיינדרס:

החוליה איננה נבונה ג' טפחים מן הארץ, בטל לחייב קראע ומני רשות-הבראים¹⁾. פרט מגדים:

הַלּוּכֹת שְׁבַת סִימָן שֶׁנֶּגֶן שֶׁנֶּד

ביאורים ומוספים

משלשל צדי. נאמנים החזו"א (או"ח ס"ק ז' ובמכתבים שנדרפס בספר שער לימור) כתוב, שעם האיסור הנפקן במלואו למקומות האסורים, הוא מושם שחשוטות למקומות מחוץות, לדבריו אין לאסור את חורי רשות היחיד מושם הטרון מחוץות, שהרי חורמים אינם צרייכים מחוץות. אלא שבדברי מהר"ח (חידוש הגהות לתורה סי' ט' שוחח ס"ק ב' ב' החזו"א שם) מבואר, שטעם האיסור בנפרץ למקום האסור והוא מושם שחששו חכמים שמא יבואו לטלטל גם מחוץ למקום, וזאת שירק גם בחורמים. וכدرك זו מבואר בחידושי האבן העוזר (ערובין פט', א) לענין גג הבולטן.

ההמג' כתוב בשם הנמר הרבנים וכן בו הרביבים, וזאת זה כתוב גם התוספת שבת.

[משנה ב' ס"ק ז'
והם של ו[כ'ו].]

(8) בדין זה שהוויזים אסורים זה על זה, כתוב הגאון יעקב (ערובין צח, ב') שמסתבר שהיינו דוקא אם הם סמכויים זה זהה בתרון עשרה טפחים, שנחשב שהחוויות פרוריות זו לזו. עד כתוב הלחן משנה (פט"ז מודל שבת הד"ג) ששיתת הרושב"א שאין החווים אסורים זה על זה אלא כשהאהר הוא מעלה חבירו, אבל מדרביה הרמב"ם (שם) [החו"ע כא] מוכחה שגם אם זה כנור זה אסורים הם. ורקשה לשיטותם, מודע רשות היי התחתון [או העליון] נשכחה גם שלא בגונה. יישוב, שיבן שאין החווים מוקפים במחוץות, נחשב כל זה שהוא פרוץ לרשות הוויזים חבירו אף אם אין זה כנור זה, וכיום שכל זה מן התימא.

[משנה ב' ס"ק יא'
אבל אם שבתו בין-הشمשות על-גבי הוויז, מתק רטלטל מזיהו].

(9) וטעם הדבר, מושם השוויז דינו בחצר ולא בבית, ומברור בש"ע ל�מן (ס"י שב ס"א) שהאיסור לטלטל כלים מחצר לחצר בשלאי עירבו בינוין, והוא רק בכלים שבתו בין המשמות בתים ולא בכלים שבתו בחצרות.

[משנה ב' ס"ק יב'
וככלוש מקל במקתו[ו]ן) וכו', דאפסלו אין בפתחון ארקהה גס-קסן אוירין אל על אללו[ו]ן) וככלוш מקל בזיה[ו].]

(10) וכתיב שם תעם הדבר, מושם השוויז התחתון שהוא רשות היחיד עללה עד לקוין, ולכן הוא אסור על העליון, אבל העילין אינו אסור על התחתון, מושם שאין רשות היי העילין יורדת למטה.

(11) ואך על פי שיושן שאין בו ד' טפחים אין נחשב רשות אלא מקומות פטור, כתוב המכחזה"ש (ס"ק ז' שמי' כין שאחד החווים נחשב רשות, גורו חכמים שגם היי השני ייחשב רשות, ולכן הם אינם אסורים זה על זה. (12) וטעם, כיון שאחד מהם אין בו ד' טפחים ואני נחשב רשות, מצעיא שאין כאן שתי רשותות שאסורות זו על זו, ולכן שניהם מותרים.

[ביה"ל דיה כל גוונ]

ען בטס' סיקן שטט במשנה ברוינה ובבארו הילכה, ד'שיך גס-קסן לעניננו⁽¹³⁾.

(13) שסתפק בבהיל ש' (ז' וה' ואפל' בכרמלית). וראה שם שהבאנו את דברי השונה הלכות, שספרקו של הביה"ל הוא אם מה שהටירו חכמים שבתו לטזרך מצעה הוא אם באפין שטעאה מעשה [שמטלטל את החפץ]. או שלא התייר אלא בשאינו עשה מעשה, כגון מミיה לנבר באסרו ררבנן.

[ונברנן שלפנינו הרוי וזה שבתו לטזרך מעשה]. כתוב החזו"א (או"ח ס' קג ס' יט) שיש להקל במקומות מצעה, וכל שכן בין המשמות.

הmarsh במלואים עוד 6

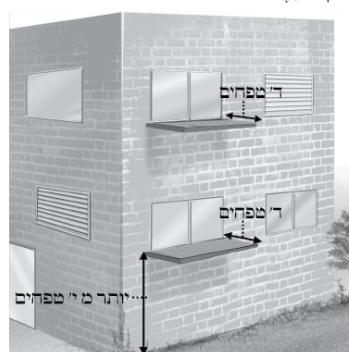
[שו"ע ס"ב]
דף הבהיר מון הקטל לרשות-הקרבים, למקרה מעשהה ויש בו ארקהה על ארקהה ומולן הבית פתוון לו⁽⁴⁾.

(4) כוה ב'

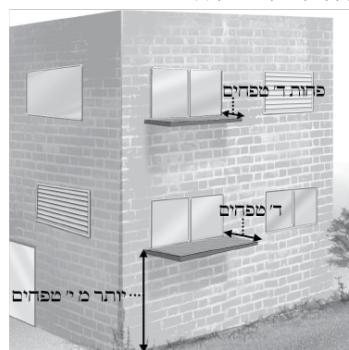
[שו"ע שם]
אם קו שני זיזים זה למשה מזיהו).

(5) כוה ב'

[שו"ע שם]
היה בפתחון ארקהה ובעלין אין בו ארקהה⁽⁶⁾.

(6) כוה ב'

[שעה"צ ס"ק ז]
ען באקי-יקערז ובער-מגדים בשם הגר-שלום ובתוספה-שפתה⁽⁷⁾.
(7) וכתיב טעמי חלקיים בדבר: האבן העוזר כתוב, שאך שנחשב החווים כחורי רשות היחיד לענין שני שמי שוקן מרשות הרביבים על' היי, מ"מ אסור להשתמש מרשות היחיד על היי, מושם שכשהוויז מלטה מי' נחשב הוא פרוץ למקום האסור, שרי פרוץ הוא לרשות הרביבים

(ד) למלאת מאננו לרשויות-הHIGH (ה) אפלו אין החוליא גבוח עשרה⁽²⁾, (ו) ואם הוא (ג) רחוק ארבעה
מרשות-הHIGH, (ז) אין ממלאים מפנו (ח) *אללא-אמ'ין פנא החוליא גבוח עשרה⁽³⁾: ב (ט) באשפה
ברשות-הHIGHים (ט) שבות עשרה *ורוחבה ארבעה, אם היא (יא) של רביהם (יב) מטר לזרק לה
מרשות-הHIGH (יג) הקרוב לה הגה ולא קישון שמא יתגלגל מן האשפה לשורות-הHIGHים ואס' לאחני, דאין זרף
לזרק לאשפה אלא דברים (יד) מאושים (המגיד פ"ט בשם הרשב"א), ואם היא של ייחיד, אסרו, משום דHIGH עשו
לפנות אשפה שלו ויבואו לשוף שם (טו) בדרבן ונמצאו שופכים ברשות-הHIGHים:

שנה דיני גזורתא ובית הכסא, ובו ה' סעיפים:

א מְשֻׁנָה בְּעַרְוִיבָן
פ"ז וּכְפָרוֹשׂ רְשֵׁי

א (א) אגוזטרא (פרוש), דר או בגין בולט מתחם הבתים חוצה) שהיא למעלה מן המים *וחלוץ

באר היטב

משא"כ אם החוליה פחות מ' הולך קדלי דרכו ר"ה ומטלטל מרהי לורה"
הרי מקום ר'ה. וען ט'ז:

(ה) גזונטרא. פ"ד היוצא מן הכלול למעלה מן כתמים ומשם ג'קב באמצערתו וחילון פתוח לה, וכישימלא מים דרך הג'קב מטלטל

באור הלכה

שְׁבּוּרִין, וַיָּקֹרֶר דָּלְכְּמָלִתָּה מִפְּרָטָה:
שְׁבּוּרִין-הַקְּרֵבִים מִפְּרָטָה וּבְנִיאָה, וַיָּקֹרֶר שְׁחָדָשׁ הָוָא דְּקָא מַפְּרָטָה אֲפָלוּ

* אלֹא-אמַן תֵּה הַחֹולְלָא בְּבוֹת עִשְׂרָה. אֲםַר הַבּוֹר וְהַמְּלֹון עַזְמָדָה
בְּנִירְעָא אֶחָת⁽¹²⁾ [בְּשָׁוֹאָה אֶחָת], אָסָר לְהַזְרִיךְ קְרִילְמָן לְבּוֹר, דָּקָר
הַוּשָׁפָה קְאַסְטָר מְשֻׁרְתָּה-כְּחִידָה לְרַשְׁוֹת-הַכִּיחִידָה כְּךָ רַשְׁוֹת-הַכִּיחִידָה אֲפָלוּ לְמַעַלָּה
אַמְּשָׁבֵחָה [בְּנִירְעָא]. וְאַרְיךְ צַיִן, דָּקָר בְּרוּשְׁלָמִי קְרִיקְנוּקְרִיבָה אֲפָלוּ לְאַמְּרִיךְ
יְמִינֵיכֶם עַל-צַיִן-בְּנֵיכֶם, עַמְּנִין שְׁקָדָה בְּמַשְׁקָדָה⁽¹³⁾ אֲצָל כְּלֹיזְמָן שְׁקוֹרְבָּנְשָׁטִין נְגַרְשָׁטָם
לְזַהֲרָה לוֹזָה, אֲכָל בְּאַחֲרֵד שְׁהַיְשָׁרֵט רַשְׁוֹת-הַכִּיחִידָה כְּךָ רַשְׁוֹת
הַכִּיחִידָה, אֲמַר בְּנִירְעָא בְּקָרְבָּן הַקְּפָתָחָל בְּעַשְׂתָּה, עַמְּנִין שָׁם ?
אַנְאָוְלָה בְּכָנְתָה קְרִירְבָּלְמִי הוּא רַק וְעַמְּנִין חִיאָה, אֲכָל אַסְוָא אַיָּא אַמְּרִיךְ
שְׁוֹרְשָׁוֹשָׁת, וְקִינְין דָה כְּפָבָּן כְּפָרְיָא-אַדְרָם, וְעַל-כְּבָרְךָ הַשְּׁבָה בְּקָאָהָה קְרִירְבָּלְמִי
הַלְּבָתָחָלָה הָאַמְּרִיךְ וְזָקָא בְּשִׁיטָה דָרְתָוֹת: * וְקִנְחָה אַרְבָּעָה.
קְרִיקְנוּקְרִיבָה אַרְבָּעָה גַּמְּנִין מְנִין, דְּקָלְקָוְמָטָה הָאַמְּגָ'א; וְזָנָהָה לָ, דָקְסָטָה
מִשְׁׁוּם דְּמַשְׁׁגָּה גַּאֲקָרָה אַשְׁפָּה שְׁבָבָה עַשְׂנָה טְפָהִים, וְאָסָר
לְזַרְעָה, אֲפָלוּ לְאַקְיָה בְּבוֹת עַשְׂרָה טְפָהִים גַּמְּפָר דְּקָלְקָוְמָטָה הָוָה:
* וְחַלְןִין פְּנִים וְכָרְבָּה, וְעַזָּה, שְׁעַלְיָרְבָּן כְּלָנוּן שְׁהָאָה בְּכָל לְהַשְׁפָּשָׁקָה כְּפָנוּעָל
הַזְּוּזָעָרָה, אַמְּבָשָׁבָה כְּזָוְעָרָה, דְּקָלְקָוְבָּלְסִיטָה שְׁמָה
בְּצָעָרָה, תָּוְעַלְמָן כְּמִינֵיכֶר קְרִירְבָּלְמָה וְלִקְרָבָה אַרְבָּיְנִין, אֲכָל בְּלָגְנוּן,
בְּגַם אָסָר לְדוֹתָה וְלִקְרָבָה אַרְבָּיְנִין כְּלָבִּי-בְּנִירְעָא אָסָר לְעַשְׂוֹת הַקְּחִזָּה, דְּמַפְּטָלִית
הַלְּרַשְׁתָּה-תְּמִימִינָה קְמַטְלָלָל, וְאָסָר לְעַשְׂוֹת הַלְּרַשְׁתָּה-תְּמִימִינָה קְמַטְלָלָל,
עַלְלִיבָּן רַק מְפָר לְבָקָא עַלְלִיבָּן, דְּמַפְּטָלִית לְבָקָרְלִית קְמַטְלָלָל וְלֹא זוּ תְּמִימִינָה,
אֲכָל נְזָבָן כְּסָמָךְ בְּקָא עַלְלִיבָּן, אַרְץִין הַזְּבָבָה לְבָקָא דְּסִיקָּן שְׁמָה סְעִירָה, תָּוְעַלְמָן

איך. ורק הפלוי בעז אך, כמו שעוזין לאירוע שלנו לשאכ בז', הרים היה בדלי מבעוד יומם, שלא עקר אותו בשפת מן הבאר, אפלו קה על-כל-פוגים עשה הפהה בשתת, ואפלו לאחزو באירר סבר הבאר נסכו. ואמם עמדו בכרמלית, ען בפרקי גרים (:): ש' שבורה עשרה. תות-הנץיד: (**יא**) של נבכים. ורבם משליכין שם שופקינוון גולניון טפחים וועל הפסוק שבייעום שם רשות-הרבבי, אפלו כי מטר אראז'ן, קדר שטקה הוויה מרשות-הנץיד לרשות-הנץיד דרכ' מוקס' רשות-הנץיד, שלא ווקע על הקשפה, שעליל לו לפל ברשות-הנץיד(:). קלומר, שאין ציריך להם, ולא אמר לאחותי אחדרק אפלו אם בסים לא מלכי מעשותה אשפה ולעומת הריה בכוונה עשרה טפחים,

שָׁהַרְיִי כֹּל הַיּוֹם מִשְׁלִיכֵין כָּלֶם שׁׁוֹפְכֵיהּ וּזְבַלְיוּהּ שֶׁם וְלֹא תַחֲסֵר גְּבַהָּה:

א (א) גזונטראר. פרוש, (ה) דך הייצא מן פולחן הבית שהח סמוך לו או צביך והוא דך למלחה מן המים, ויש שם שיבך באומץיתו וחלון הבני

שער הצעיר

(3) פוסקים: (א) גמרא: (ב) הרוגנים: (ג) ואם היה ברמלת מפסיק בינוין, עין פרימ' מגדרים: (ד) מגן-אברם ורבה: (ה) קשוט: (ו) פרימ' מגדרים: (ז) ומזרגן אסור על עקינה או הפעלה לבך: (ח) רבנן היוחנן, רוזנא באחרוניים: (ט) פרימ' מגדרים: (י) מגן-אברם ורבה: (ו) אחרוניים: (ט) פרימ' מגדרים: (ט) ומזרגן אסור על עקינה או הפעלה לבך: (ט) רבנן היוחנן, רוזנא באחרוניים: (ט) פרימ' מגדרים: (ט) מגן-אברם ורבה: (ט) אחרוניים:

מילואים

הַלְבּוֹת שֵׁבֶת סִימָן שָׁנָג שָׁנָד

המשר מעמוד רה

אפילו אם נח החפץ באמצע במקום פטור.

[ביה"ל ד"ה כל גונו]
לענין פרקליט⁽³⁾.

(3) ובעקר דין טלטל מרשות היחיד לרשות היחיד דרך אויר כרמלית, ראה בשעה"צ ל�מן (ס"י שנד ס"ק ה) שהבאו את דברי הפמ"ג.

שהאישור לטלטל ביןין הוא מודרך שמורט לטלטל מרשות לרשות דרך מקום פטור, הינו וזק באופן שהחפץ נח באמצע במקום פטור, אבל ככל נח החפץ במקום פטור, בגין בכך שוק מבית לבית דרך מלעלת מעשרה ברשות הרבים, אסור לטלטלו. ב. ביה"ל (שם) הביא את דברי הנهر שלום, שסביר שבמקום שהאישור לטלטל בין שני שטי' הרשות הוא משומש שלא עירבו ביןין [עריבות הצרור]. יש לאסור

הַלְבּוֹת שֵׁבֶת סִימָן שָׁנָג שָׁנָד

המשר מעמוד 410

החוליה הוא רשות היחיד, ורעת התוטס' (שבת צט, ב ד"ה לאחרים) שכיוון שאינה גבולה י' מכחחו, אין יינה כרשות היחיד, אלא אם היא רחבה פחותה מ' על ד' טפחים הריה' במקומות פטור, ואם רחבה ד' על ד' טפחים הריה' כרמלית [והעתיקם החזויא או"ח סי' סב ס"ק יג וס' צו ס"ק כא].

וש夷ין בדעת המשניב שהתריר להביא מים מהבר באופן שהחוליה גבולה ג' טפחים, האם התיר גם כשהחוליה עצמה רחבה יותר מ' טפחים, ומושם שסביר בהרש"א והריטב"א שעל גבי החוליה הוא רשות היחיד, ובין שאין ד' טפחים בין החוליה לבין הבית מותר לטלטל ממנה אל הבית, או שסביר הוא בדעת התוטס' שהחוליה לא נשכנת לרשות היחיד, ולכך אם רחוב החוליה אינו ד' על ד' מותר, כיון שאנו נמצאים שמעברו דרך מקום פטור, אבל אם רחוב החוליה ד' על ד' טפחים דרינה כרמלית, יש מקום לאסור [וכמו שיעין השעה"צ להלן (ס"ק ה) לרבי הפמ"ג שהבא מחלוקת האחוריים באופן שיש כרמלית מפסקת בין הבתו וארך על פי שבפמ"ג שם (משביז ס"ק ב) מבואר שסביר בדעת התוטס, ומ' המשניב הבא את דבריו רק לענין אם כרמלית מפסקת ביןיהם, ולא הבאים לענין אם החוליה נחשכת כרמלית]. ובבואר הגראי (ס"י שס"ס) נקט להלכה בדעת הרשב"א, שהמקום שעל גבי החוליה הוא רשות היחיד.

[ביה"ל ד"ה חולון הבית].
אלא בכלל אקים פטורי⁽⁴⁾.

(4) כאן כתוב בשם דגרא"א שהוא מקום פטור. וראה בביבאו הגראי שנן להקל מטעם נסף, שלשית הרמב"ם נחשב הדמי רשות היחיד גם כשהוא מופלג מוחלטן. עיין עד בדבריו (ס"י שמה סט"ז ד"ה) שהביא את דברי התוטס' בשם היירושלמי שהוא מקום פטור. ומדובר היב"ל כאן נראה שנקט להלכה כתעם זה, ולכן ציין עד בדברי היירושלמי. ומובואר כאן שפסק כרעת הגראי, שאפילה אם הדמי רחוב ד' טפחים נחשב הוא למקום פטור. מאידך, ביה"ל לעיל (ס"י שמה סט"ז ד"ה ג' ג' הבלתי) לגבי גג הבולט, פסק להקל רק כשהוא בולט מ' טפחים.

סימן שנד

דיני בור ואשפה ברשות-הרבנים

[שעה"צ ס"ק י]

דקTEL לגביה קרקע וקיי רשות-הרבנים⁽⁵⁾.

(1) ומשמע מבוררו, שאמ החוליה גבולה ג' טפחים, מודדים ד' טפחים מקצת החוליה. ומפניו מחלוקת הראשונים מה דינה של החוליה עצמה באופן זה, שדעת הרשב"א והריטב"א (עריבורן עח, א) שעל גבי

הַלְבּוֹת שֵׁבֶת סִימָן שָׁנָד שָׁנָה

המשר מעמוד זו

הכלוך מהבית, הריה' נחשכת מוקפת לדירה ואינה בקרפה.

[משוב' שם]

וירק ש'ייחה החלון קבוע עשרה מן קאראן⁽⁶⁾.

(10) ובאופן שאשפה סמוכה תורק ד' טפחים לרשות היחיד, כתוב הפטיג' (אי"א ס"ק ד) שיש להתריר לזרק לה גם אם החלון נמוך והוא תורק עשרה טפחים לזרק רשות הרבים, כיון שהמקום שבין האשפה לרשות היחיד הוא מוקם פטור, ובבואר בשועי לעיל (ס"א).

[משוב' שם]

שעולול לבל ברשות-הרבנים⁽⁷⁾.

(11) ואף על פי שאשפה אין לחוש ששאר שיפול מה שזוק יבוא לחזור ולהגבירה, בכבודו ברמי'א שדרך לזרק לאשפה רק דרכם מואסם, מ"מ אסור לזרק דבר שעולול ליפול, וכעין זה מצינו ברש"י עיובין צח, ב ד"ה אי דילת בה ד', שכח באשרו להשתמש בו שהאותות מ"מ אשפה שהוא מוקף לצורך תשמייש דירה ומותר להחציא לשם. ובביה' הובית מאור תמה לאשפה אלא רק מהחציא מבית לקרפה, אינה ממשת לדירה וחובה קרפה, ואסור להחציא מבית להחציא והיוינו לפי מה שפסק השועי ל�מן (ס"י שנה סי') שאסור להחציא גם אם החולון בגובה עשרה טפחים מהקרען, שלא כרעת הבית מאייר (כא) שכח על פי דברי הרא"ש (עיובין פ"ב ס"ב) שבאופן זה אסור להחציא מהבית לאשפה אלא רק מהחציא מבית לקרפה, מסתימת לשון המשניב מבואר שמורט לשופר שופcin למקומות ההארה כרכם, יש למור אפלו כרמלית [זה השועי הרב (ס"ג) נקט להלכה שאסור אפלו כרמלית].

[משוב' ס"ק י]

מפרק לזרק על האשפה מחלון קבוע⁽⁸⁾.

(9) מסתימת לשון המשניב מבואר שמורט להוציא אף מהבית לאשפה גם אם החלון בגובה עשרה טפחים מהקרען, שלא כרעת הבית מאייר (כא) שכח על פי דברי הרא"ש (עיובין פ"ב ס"ב) שבאופן זה אסור להחציא מהבית לאשפה אלא רק מהחציא מבית לקרפה, והיוינו לפי מה שפסק השועי ל�מן (ס"י שנה סי') שאסור להחציא מבית להחציא מביט לקרפה אפילו אם גודל הקרפף הוא בתוך ד' טפחים לזרק רשות מואסם, נחשב מקום אם הסף הנמוך של החלון הוא בתוך ד' טפחים לזרק רשות מואסם, נחשב מקום האשפה שהוא מוקף לצורך תשמייש דירה ומותר להחציא לשם. ובביה' הובית מאור תמה למה הפסוקים סגנו ולא פרשו הדבר. ובביה' חיים [לבעל החדרי עדין] (באן) יישב, שהפסוקים המשמשו תחת דברי הרא"ש, ומשמעו שסבירים שכן שאשפה ממששת לצורך הוצאת